

ALEX GULIE

O viață și încă o zi

Bookzone.ro
BUCUREȘTI 2017

PRIMUL CAPITOL

despre

o poveste ce începe cu finalul ei.

ÎN DIMINEAȚA ZILEI DE 25 septembrie, atunci când în Alaska vremea își începea schimbarea dramatică și oamenii încă se mai agățau de zilele mai blânde ale verii, pe strada până acum pustie și liniștită de la marginea orașului Anchorage, întunericul difuz era împrăștiat de lumina slabă a unor faruri de mașină. Lumina acestora, domolită de pojghița de gheață așternută în miezul nopții, se întindea până în capătul străzii pustii, lipsită de martori ai neliniștii lui Abel.

Apropiindu-ne de anotimpul rece, soarele își pierde ușor din dominația asupra cerului. Făcea o împărțeală egală cu luna, astfel că trecând vara, urma stăpânirea nopții.

Uruitul grozav al motorului ce se îneca, împrăștiind un nor gros de fum pe eșapamentul ruginit al Fordului, răzbătu prin liniștea din jur. La fereastra vecină de peste drum, se ivi un chip bătrân de femeie ce trăsese draperia în încercarea de a realiza ce se întâmplase. Era singura care îi auzise povestea, singura care îl cunoștea.

Cu doar o oră mai devreme, Abel se decisese să încheie ziua și cu un zâmbet satisfăcut, își pusese capul pe pernă, cu siguranța că va avea un somn liniștit. Își administrase deja un tratament numai bun pentru

odihnă, trei pahare de Jack Daniel's single malt. Avusese o zi reușită. Primise astăzi încă un contract de film din partea unei agenții de la Hollywood – pe care îl refuzase, așa cum își crease obiceiul – pentru ultimul din seria de trei romane. Era un scriitor profund, apreciat de criticii de specialitate, lucru mai puțin întâlnit în aceste zile. Era adorat la scară largă de către public, cărțile sale prinzând mereu aripi până pe primul loc în topurile de vânzări, instalându-se acolo pentru o bună bucată de vreme. Scria simplu, iar cel mai important, ascunsă la vedre, scrisă printre rândurile emoționante ale romanelor, i se regăsea drama. Durerea. Drama personală pe care fiecare cititor i-o resimțea prin scrierile sale. Nu erau romane obscure, ci din contră, pline de speranță, iubire și frumusețe. Se simțea însă în ele nevoia autorului de a atinge aceste sentimente despre care vorbea. Își puna sufletul pe hârtie și fiecare cititor se hrănea din drama sa personală, ascunsă în povești de dragoste fabuloase.

În liniștea nopții, purtat pe tărâmul visării, Abel fu adus la simțire de un presentiment. O premoniție sumbră. Își imagina lucruri teribile, departe de fericirea ce trebuia să-l cuprindă în urma reușitei sale. Un sentiment urât. Și, mai trist decât atât, avea dreptate. În visarea sa, fusese purtat în fața cabanei de pe Chalet Dr din Valdez, acolo unde o cunoscuse pentru prima dată. A pășit temător și înăuntru, a văzut-o. Ea era acolo. Era așezată pe canapea și părea că plânge. Și-a ridicat privirea și chiar când Abel se

pregătea să-i vorbească, a îndemnat la liniște. Și-a acoperit chipul cu părul ei castaniu ce cădea în valuri către podeaua de lemn, asemeni frunzelor de toamnă. Apoi, întreaga încăpere s-a umplut de un sunet teribil ce creștea în intesitate. Un strigăt înfricoșător ce se transforma într-un cântec funebru.

– Îl auzi?, a zâmbit ea. Cântecele meu de lebedă!

S-a trezit speriat. Ceasul de pe noptieră indica ora 5 A.M.

Abel stătea așezat pe marginea patului, cu ecoul aceluia cântec înfricoșător încă bântuindu-i auzul, blocat pe tărâmul dintre vis și realitate. Privirea sa căzuse asupra peretelui din partea de nord a camerei. Prins în cuie, la mijlocul acestuia, un panou alb, cu tot felul de mângălituri, domina peisajul de deasupra mesei la care el lucra zilnic. Pentru un ochi neantrenat, dezordinea era cuvântul cheie din întreg peisajul. Pentru el, viețile personajelor dintr-un roman, caracteristicile, faptele și o poveste incredibilă stătea scrisă acolo, încâlcită, însă nu mai mult decât este întortocheată o viață normală. Acesta era cel mai important roman al său. Piatra de temelie. Era o poveste reală și poate cea mai frumoasă din toate câte crease el vreodată. O poveste de dragoste reală, așezată pe pagini îngălbenite de trecerea timpului. Deși se mutase aici recent, fără a-și lua vreun articol de mobilier, acest panou fusese primul lucru instalat în noul său cămin. În acest roman și în povestea sa reală se regăsea izvorul tuturor poveștilor care îl făcuseră faimos.

Bulversat de această premoniție, căută din priviri cheile mașinii. Deschise laptopul. Voia să facă atâtea. Era agitat. Scrise rapid conținutul unui e-mail și îl expedie.

Sper că îl vei vedea la timp.

Din spatele perdelei de la fereastra vecină, acțiunile sale erau urmărite atent, iar fiecare detaliu avea să fie memorat și istorisit mai târziu, în cursul aceleiași zile, atunci când doi necunoscuți vor apărea în fața casei lui Abel.

Își luă manuscrisul de pe masă și dădu buzna pe ușă. Înjură de câteva ori căci nu apucase să se încălze, se întoarse și sări în mașină. O cheie. Două chei. Rabla nu pornea, și probabil nici nu avea de gând s-o facă dacă nu îi era administrat un ritual zdravăn de înjurături. Reușise. Motorul uruia. Fumul se înălța către cer. Bucăți din cauciuc se împrăștiară pe asfalt, iar mașina se pierdu în josul străzii, făcându-se nevăzută privirii curioase a vecinei.

Nu din modestie, ci din nepăsare. Din simplă nepăsare, Abel nu-și înlocuise vechea mașină ce-i satisfăcea nevoile, zi de zi, încă de paisprezece ani. Mergea cu ea până cădea. Nu se îngrijea deloc de bunăstarea ei. *Cât mai are roți...dă-i înainte* era deviza lui și gluma prin care ieșea de atâtea ori din gura celor ce îl îndemneau să o repare sau măcar să o verifice.

Așteptase atât de mult acest moment, încât nici măcar nu credea că va mai fi posibil vreodată. Să o vadă. Să o vadă din nou, măcar odată. Asta își dorea

cel mai mult. Și tocmai din acest motiv, cu chipul ei în gând, gonea ca un nebun, dincolo de limita siguranței, pe autostradă. Nici o mașină nu-i stătea în cale. În dreapta sa, pe bancheta pasagerului, așezase manuscrisul. Acela era primul lui roman, înainte de toată faima. Primul și cu siguranță, cel mai bun. Era despre și pentru ea.

Înaintea lui, drumul se arăta liber. Până aici, dacă îl întrebai, nici nu mai știa cum ajunsese. Tot ceea ce își dorea era s-o vadă. Visa. Râdea. Plângea. Era fericit.

Încă puțin.

În depărtare, silueta orașului Anchorage prindea contur. Apăsă accelerația, angajându-se în devansarea unui automobil ce mergea cu mult sub limita normală. Nu se putu abține să nu privească. Era condus de o femeie, ce gesticula violent, iar în partea dreaptă, văzu un bărbat ce-și ținea capul plecat.

Nu-și putu stăpâni un gând cârcotaș și zâmbi. La ei se vedea clar cine cântă în casă. Cum soarele strălucea deasupra liniei orizontului, stânjenit de razele sale, Abel încercă să aplece parasolarul. Un moment de neatenție și mașina depăși linia continuă de pe mijlocul autostrăzii. Un sunet ascuțit îi trezi atenția. Evită coliziunea cu un automobil ce se apropia, în ultima secundă. *Era cât pe ce!* Îl fascina cum viața unui om se poate sfârși așa, dintr-odată. Fără încheiere. Brusc. Pasionat de limba italiană, în vremea adolescenței, citise într-o revistă editorialul lui Umberto Eco. Asta se întâmpla prin anul 1997, dar reținuse perfect cuvintele

filosofului italian, fiind marcat de acestea. Cu zâmbetul pe buze, le reproduse în gând: *Nu știi dacă spun un lucru original, însă mi se pare că una dintre problemele majore pe care le au oamenii este cum să înfrunte moartea.* Așa își incepea Umberto Eco editorialul din 1997, apărut în Espresso. Povestea în acele rânduri că un discipol, un anume Criton, l-a întrebat cum să privească moartea. *I-am răspuns că singurul mod pentru a te pregăti este să te convingi că toți ceilalți sunt niște idioți... Vezi tu, cum poți să înfrunți moartea dacă te gândești că, în timp ce tu mori, tineri și tinere minunate dansează în discotecă și se distrează din cale afară, că oameni de știință iluminați dezleagă ultimele mistere ale cosmosului, că politicieni incoruptibili muncesc pentru a crea o societate mai bună, când ziarele și televiziunile nu urmăresc decât să ofere informații de interes, când oamenii de afaceri responsabili își fac un crez din a elimina produsele care dăunează mediului? Ideea că toate aceste lucruri minunate se întâmplă în timp ce tu pleci din lumea asta ar fi insuportabilă. Dar dintr-o altă perspectivă, dacă ai avea certitudinea că lumea este plină de idioți, nu ai fi mai fericit, mai satisfăcut, mai ușurat că părăsești această vale a proștilor?*

În timp ce reflecta la acest gând, o pocnitură zdravănă îl îngheță. Volanul se mișcă haotic. Sistemul de prindere al roții cedase. Mașina viră violent. Se rostogoli dincolo de șanțul din partea dreaptă a șoselei și se opri într-un stâlp.

Brusc.

Atât de simplu.

Atât de groaznic, cum totul se sfârșește.

*

ÎN DIMINEAȚA ZILEI DE 25 septembrie, Tim Web împreună cu soția sa Julia, se întorceau de la o petrecere fastuoasă ce sărbătorea cununia singurului lor fiu. Bietul om, era așezat în partea din dreapta a mașinii, ascultând muștrările soției sale fără obiecție.

Chiar dacă erau părinții mirelui, părăseau petrecerea mai devreme decât restul invitaților, dar nu de bună voie, ci goniți, dați afară pe ușa din spate.

– Nu înțeleg: ce l-a deranjat!?, bombăni ea nervoasă, vădit surprinsă.

Tim se abținu de la orice comentariu, dar întrebarea aceasta ce i se părea cu nimic mai presus decât una stupidă, îl puse iarăși în fața scenei pe care Julia o făcuse:

Petrecerea era la final, cei mai mulți dintre invitați pregătindu-se de plecare. Atunci, în timp ce la masa lor mai rămăseseră doar Tim și Julia, mireasa se așezase voioasă pe unul dintre scaunele rămase neocupate și pusese o întrebare din complezență (sau poate reală, cine știe?).

– V-ați simțit bine?

Tim abia ce își termina un râs scurt, amical, iar buzele i se puseseră în mișcare pentru a oferi un răspuns cald și binevoitor, dar Julia explodase.

Vulcanul erupsese, iar vorbele sale se prăvăleau ca niște bolovani de foc:

– Ce-ți pasă ție?, răspunse ea acru.

O măsură apoi din priviri și chiar atunci când voia să plece (poate că dacă se grăbea era mai bine), Julia o atacă iarăși cu o remarcă:

– Ești a dracu' de urâtă! Ce o fi văzut fiul meu la tine?, înclină ea din cap, de sus în jos, de parcă acum încerca cu adevărat să o descoasă și să găsească răspunsul.

Urmară lacrimi și plânsete, nervi și reproșuri.

Oricât încercă Tim să o dreagă în fața fiului său, aducând, pe rând, cele mai ciudate justificări pentru comportamentul Juliei, se lovi de un singur răspuns:

– Nu te teme, tată! Știu că nu este vina ta! Mama n-a plăcut-o niciodată! Îmi pare rău, dar trebuie să plecați! Vă rog! Nu vreau s-o mai văd! Îmi pare rău de tine, dar vă rog, plecați!

Fiul plângea, la fel și tatăl.

Am s-o fac chiar astăzi!, își spuse Tim în gând. Nu mai rezist. Are să se întâmpale astăzi! Este singura cale. M-am gândit destul. Oare să las un bilet? Mai bine nu!, își continuă el gândurile. Este de ajuns! Trebuie să-mi pun capăt vieții! Da! Așa este cel mai bine!

Un urlat mai tare din partea Juliei îl readuse pe Tim din această visare, unde, în compania gândurilor, găsise determinarea de a-și îndeplini planul.

În fața lor se petrecea o scenă de groază. O bucată de fiare îngrămădită în jurul unui stâlp stătea ca mărturie unui aspect tragic al vieții umane.

– Oprește mașina!, strigă Tim pe un ton autoritar.

Sub impulsul momentului, temătoare, Julia se supuse așa cum nu o făcuse niciodată în fața lui Tim. Tocul de la pantof i se rupse în timp ce sistemul ABS al mașinii se lupta din răspuțeri cu femeia, pentru a păstra o frânare sigură.

Imaginea mașinii din șanț stătea ca mărturie unui aspect neplăcut al vieții unui om: finalitatea ei. Și astfel, cu ochii ațintiți la mormanul de fiare, zguduită de această fatalitate, Juliei îi scăpă o șoptă tremurândă:

– Dumnezeu mare!

* *

DUPĂ TOATE SEMNELE, ziua era una mohorâtă. Razele soarelui pierduseră încă o dată bătălia cu fâșiile zdrențuroase de nori.

Tim coborî în prăpastie. Solul noroios îi îngreună apropierea, sau cel puțin asta lăsa să se înțeleagă. În adâncul său, numai teama de ce urma să vadă printre rămășițele dezordonate, îl împiedica să se grăbească. Deși vara părăsise Alaska, iar temperaturile erau în scădere, broboane de sudoare independente de efort ci provenite dintr-un foc ce ardea în sufletul său, ieșeau

la iveală și îi încețoșau privirea în graba lor de a-i părăsi fruntea încrețită.

Niciun pas al său nu scăpă privirii încordate a Juliei. Stătea pe marginea șoselei cu mâinile amândouă la gură, anticipând la nivel subconștient momentul în care avea să primească vestea că pasagerii nu au supraviețuit, iar strigătul ei disperat va străpunge înaltul cerului. Un moment de luciditate din partea ei ar fi fost însă necesar și mult mai folositor oricărei griji, chiar dacă naturală. Dar curiozitatea morbidă, anticiparea momentului în care Tim îi va da vestea, o oprea, chiar dacă avea telefonul la îndemână, să ceară ajutor de specialitate.

Într-un final, de jos, glasul lui Tim sparse perdeaua de ceață din jurul său:

– Sună la 911!

– Au supraviețuit?, strigă Julia în timp ce-și încordă privirea, încercând să distingă ceva. Încă o clipă de ezitare. Curiozitatea era mai puternică decât sentimentul de ajutor. Sau poate se blocase. Într-un final, prinse a se întoarce la mașină, și cu un calm ieșit din comun, reuși să ofere autorităților toate datele de care avea cunoștință:

– Sunt grav răniți... vă rog... repede!

Se întoarce la marginea drumului, dar o ceață densă se așternuse asemeni unei cortine uriașe încât, atât Tim cât și mașina din prăpastie se ascuseseră privirii sale. Gemete înfundate păreau a se auzi de pretutindeni. Îl strigă pe Tim, dar nu primi înapoi niciun răspuns.

Peisajul era înfiorător. Nu putea distinge nici o siluetă prin ceața cenușie ce o cuprindea. Atât de mult alb și șoapte de durere. Îl mai strigă o dată pe Tim și așteaptă răspunsul. Își întoarse capul în direcția lui, îl lăasă pe o parte încât părea că-și pusese urechea mai aproape de zidul de ceață încercând, să distingă vreun cuvânt.

Suspansul devenea insuportabil.

Tăcere.

Alb și tăcere.

Până aici, își zise ea. Determinată să coboare, abia acum realizează că tocul pantofului i se rupsese, iar asta îi sporea dezechilibrul în încercarea de a coborî panta abruptă. Se descotorosi fără a sta pe gânduri de încălțări, azvârlindu-le cât putu de tare în oceanul de ceață, și după această mișcare nesigură, se dezechilibra, alunecând pe panta noroioasă. Într-o secundă ajunsese jos, iar pe chipul său apăruse subit o expresie confuză. Venindu-și în simțiri strigă iarăși:

– Tim!?

Aceeași tăcere asurzitoare.

Simțea că nu mai rezistă. Lacrimile se zbăteau cu înverșunare să-i invadeze obraji. Era ca într-o temniță. Una nesfârșită. Nu singură, ci în compania unor gânduri negre, de groază.

Un strigăt puternic de ajutor ce provenea parcă din străfundul albului adânc, o aduse la realitate. Părea a fi glasul lui Tim, iar ea strigă cât putu de tare:

– Ești bine? Ce naiba se întâmplă acolo? Tim!?
Răspunde-mi!

Își încordă privirea. În fața ei putea distinge o siluetă, o umbră, dar nu putea aprecia distanța. Sigur era în depărtare. Dar se apropia. Cu siguranță se apropia.

– Tim, tu ești?

Pașii umbrei erau haotici, în zig-zag. Umbra mergea împleticindu-se și părea că nu este deloc ancorată de amintirea, măcar vagă, a unui punct fix în care trebuia să ajungă. Pentru moment, umbra scăpă privirii disperate a Juliei. Ea încercă să facă un pas în spate, temătoare, dar se lovi de malul șanțului, piciorul desculț îi alunecă prin noroi, iar ea se trezi iarăși cu spatele lipit de sol. În același timp, până apucă să se dezmeticească, în fața sa, un braț însângerat se întinse prin peretele alb. Pentru o secundă, simți cum sângele îi îngheață în vene și timpul se oprește în loc. Glasul tremurând al lui Tim, vizibil rănit, o liniști. Un Tim rănit, era de preferat în locul oricărei alte fantasmagorii ce prinsese contur în imaginația sa bulversată de groază, atunci când de dincolo de bariera aceea de nestrăpuns, o mână însângerată părea că se repede spre grumazul ei.

Atunci când Julia primise îndemnul de a suna autoritățile, înștiințându-i de locul accidentului, Tim se apropia din ce în ce mai înfierbântat de valul de adrenalină ce-i inunda corpul. Făcu un pas mic, privind iscoditor printre fiare. Apoi prinse curaj, realizând că fie și o clipă de ezitare din partea lui, putea face diferența, dacă era cazul, între viața și

moartea pasagerilor ce se puteau afla la bordul mașinii. De aproape, urmările impactului frontal al automobilului cu stâlpul de beton erau de-a dreptul înfiorătoare. Ceața densă îi păstra lui Tim în atenție numai o parte din dramă, dar era suficient. Fiarele contorsionate care cu doar puțin timp în urmă urmau o așezare logică bunului simț, acum, păreau a fi, de la distanță, acordeonul părăginit al vreunui cântăreț ambulant, dar de aproape lăseau mai mult impresia unei opere de artă modernă, eliberată din mintea încrețosată a vreunui artist, ce-și exprimă cele mai groțesti sentimente printr-o așezare aleatorie și impulsivă a diferitelor resturi de metale. Un icnet îl puse pe Tim în alertă. *Cineva trăiește*, gândi el. Deși îi părea imposibil, se apropie rezervat de deschizătură.

Într-adevăr, cineva încerca să vorbească. Tim își propti piciorul în plafon, prinse portiera și smuci cu putere, iar mașina, însuflețită parcă, țipa și ea de durere atunci când geamul portierei se sparse în sute de cioburi. Contorsionată în urma impactului, portiera se încăpățâna, în ciuda eforturilor supraomenești ale lui Tim, să nu cedeze. O mișcare firavă a mâinii șoferului, îi grăbi acestuia decizia. Curăță pe cât de bine putu cioburile și se aplecă în interior prin spațiul mic.

– Ești bine?, întrebă Tim, mirat până și el de grozăvia acestei afirmații. Cum oare putea fi bine cineva implicat într-un asemenea accident?